

Stetter: Ifølge lov af 9. marts 1962 kan handelsministeren yde lån af statskassen til håndværksvirksomheder og industrivirksomheder. Vort parti har ikke stemt for denne lovgivning, men det forhindrer ikke, at vi interesserer os for administrationen af den. Til disse lån er der på finansloven årligt bevilget 10 mill. kr. Lånene har en løbetid på indtil 15 år og forrentes med 6 pct. p. a., d. v. s. at låntagerne med den nuværende høje markedsrente opnår en favørmæssig stilling. Et andet betydningsfuldt forhold er, at lånene kan ydes med en forholdsvis høj belåningsgrad, der kan gå op til 80 pct. af investeringen. Formålet med loven skulle være at bidrage til en modernisering og rationalisering af virksomheder inden for håndværk og mindre industri. Jeg har fået oplyst, at der i de to foregående finansår samt i indeværende indtil 6. november er givet lånetilsagn ifølge denne lovgivning på i alt 25,2 mill. kr., der fordeler sig på 493 tilsagn.

Der ligger ikke noget geografisk bånd på de nævnte lånemidler, idet de kan ydes til virksomheder over hele landet. Det betyder, at staten gennem denne udlånspolitik bidrager til den overophedning af investeringsaktiviteten, vi i de seneste år har været vidne til i de industrielle centre. Heroverfor står andre områder af landet, som er karakteriseret ved en ringe industriel beskæftigelse og en lavere kapitaldannelse med deraf følgende likviditetsknaphed. Det skal indrømmes, at disse områder, som vi normalt kalder industrielt tilbagestående, også har fået andel i lånemidlerne. Omfanget af de kapitalfattige egne kan naturligvis diskuteres, men jeg mener, at man med god ret kan hæfte denne betegnelse på Nordjylland, Vestjylland, Sønderjylland, Lolland-Falster og Bornholm. Disse landsdele har i den tid, loven har fungeret, fået i alt 10,2 mill. kr. eller ca. 40 pct. af det samlede lånetilsagn.

Imidlertid finder jeg, at denne lovgivning ville finde større forståelse og være i bedre overensstemmelse med sit formål, såfremt denne andel blev sat væsentligt op. Der kan nævnes flere grunde herfor, men jeg vil gerne fremhæve de tre vigtigste. For det første bør staten ikke medvirke til at øge presset på priser og beskæftigelse i områder med høj aktivitet ved at yde

fordelagtige lån. For det andet vil en kanalisering af lånemidlerne til kapitalfattige egne medvirke til at sætte gang i industrialiseringsprocessen og forbedre håndværkets effektivitet, kort sagt skabe en bedre erhvervsmæssig balance. For det tredje vil en øget tildeling til de nævnte områder ikke have en inflatorisk virkning, da der her findes uudnyttede produktionskræfter.

Den stramme likviditet, som har været fremherskende det sidste års tid, har medført øget interesse for håndværkerlån, og det har bevirket, at der på nuværende tidspunkt er givet lånetilsagn på ca. 8 mill. kr. Det vil med andre ord sige, at der er ca. 2 mill. kr. tilbage til resten af finansåret. Jeg finder det rimeligt, at dette beløb forbeholdes de kapitalfattige områder, som ikke bør rammes af den øgede konkurrence om håndværkerlånemidlerne, en konkurrence, som navnlig skyldes presset på økonomien fra særlig erhvervsaktive områder.

Jeg har derfor tilladt mig at stille den højtærede handelsminister det spørgsmål, om han vil foranledige, at de resterende midler for indeværende finansår forbeholdes ansøgere fra kapitalfattige landsdele.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Jeg havde ret, når jeg gik ud fra, at det ærede medlem tænkte på de midler, som i henhold til loven af 9. marts 1962 om lån til håndværk og mindre industri inden for et beløb af 10 mill. kr. i hvert finansår kan ydes til modernisering og til rationalisering af håndværksvirksomheder og mindre industrivirksomheder.

Det i loven anførte beløb på 10 mill. kr. har i de foregående finansår på det nærmeste været fuldt udnyttet. Som det ærede medlem rigtigt sagde, er der i indeværende finansår givet tilsagn om 7,6 mill. kr., og der er — som også bemærket — 2,4 mill. kr. tilbage.

Med hensyn til det ærede medlems forslag om, at de resterende midler forbeholdes kapitalfattige egne, bemærkes først, at jeg selvfølgelig ikke er uden forståelse og sympati for den tanke, der ligger bag det ærede medlems spørgsmål. Imidlertid vil jeg gerne pege på, at loven mere generelt tager sigte på en ophjælpning og en effektivisering af mindre virksomheder, og netop